

følge dens Bestemmelser og ikke udelade Straffe-arter, som den maa antages at tillegge en fortrinlig Betydning, og som ikke ere uførenelige med vort Hærvæsens Ordning. Maa vi end saaf det sidstnævnte Hensyn opgive Tanken om særlige Straffesafdelinger, synes der derimod Intet at kunne ansøres imod at bevare et saadant Straffemiddel som det, vi alt i længere Tid have haft i Nedsættelsen i de Meniges anden Klasse. Denne Straf, som stadig er fastholdt af det andet Thing, tror jeg ogsaa af alle Militære anses for yderst hensigtsvarende." Jeg skal nu nærmere undersøge disse Grunde, nemlig Paaberaabelsen af den tybste Straffelov og det andet Things stadige Fastholden ved denne Straf, samt det ærede Medlems Tro paa, at den af alle Militære anses for yderst hensigtsvarende. Det ærede Medlem maa da huske paa, at den tybste borgerlige Straffelov har en tilsvarende Bestemmelse, nemlig den, at der for visse Forbrydelser kan idømmes Straf af Tab af Nationalkøllarden, hvilket svarer til Nedsættelsen i de Meniges anden Klasse for Hæren og Flaaden. Derfor er det ganske naturligt, at en saadan Straf findes i den tybste militære Straffelov, men ligesaa unaturligt vilde det være hos os at optage en saadan Bestemmelse i den militære Straffelov, da en tilsvarende ikke findes i den borgerlige Straffelov. Med Hensyn til at det ærede Medlem har taget et saa stort Hensyn til det andet Thing, skal jeg bemærke, at det ærede Medlem jo ikke veed, om Landstinget maaste ikke har skiftet Mening. Ser man hen til, hvorledes Forslaget tidligere har været forelagt, og hvorledes den ærede Minister nu er gaaet bort fra nogle af de Straffe, han før har holdt paa, kunde det dog ogsaa være, at det andet Thing kunde have opgivet sine Tanker om Nedsættelse i de Meniges anden Klasse. Skulde det imidlertid ikke være Tilfældet, vilde jeg anbefale det ærede Medlem at følge sin tidligere Praxis og at støtte Regjeringen; thi jeg vil haabe, at den ærede Minister vil anvende sin Indflydelse i det andet Thing for at faae det til at stemme for Lovforslaget, da det ønskes, at det skal ophæves til Lov, ligesom det jo i Reglen er Ministrene muligt at bevæge Landstinget til at følge dem i andre Sager. Jeg tror saaledes ikke, at der er nogen afgjørende Grund til at bibeholde Straffen af Nedsættelse i de Meniges anden Klasse, og jeg vil derfor haabe, at det ærede Thing vil stemme imod dette Forslag, der er forbundet med betydelig Ulempe. Det vil nemlig som sagt med saa Undtagelser nedbryde den Bedkommendes Væresfølelse, men den skal man se at opvække i Stedet for at nedbryde. — Det andet Vædringsforslag, jeg skal omtale, er det under Nr. 3, som angaar staaende Arrest. Jeg tror dog, at jeg kan fatte mig meget kort derom, da jeg antager, at dette Forslag allerede er saa dødsdømt, at det ikke let vil blive optaget i nogen Lov. Jeg skal da ud-

tale, at denne Straf, som ogsaa udtalt i Skrivelse fra Sundhedskollegiet, kan være meget skadelig for Sundheden, og at det vist vil være vanskeligt at bedømme, hvem der kan taale den og hvem ikke. Den, der har prøvet, hvorledes det er i længere Tid at staa i opreist Stilling paa et og samme Punkt, vil vist være kommen til Erkendelse af, at det vil være ligefrem Tortur at indføre en saadan Straf. At Straffen vilde møde en stærk Modstand, tror jeg ogsaa, at de ærede Forslagsstillere have haft en Fornemmelse af. De motivere nemlig deres Forslag ved for det Første at udtale, at Straffen kun skal anvendes paa Menige, og dernæst sige de, at den skal „indskrænkes til kun at kunne finde Sted enten ligeoverfor visse bestemte Forseelser, — som: at sove paa Koft, egenmægtig at forlade den, at møde beruset i Tjenesten, at gjøre Uorden eller gjøre Forargelse ved Drukkenskab, Nattesvir, Slagsmaal med Kammerater eller Kvarterværter, — som enhver ordentlig Mand kan undgaa, eller ligeoverfor saa hyppige Gjentagelser af Forseelser, som det ogsaa staa i hans Magt at kunne afholde sig fra". Ved første Diekast ser dette jo ganske uskyldigt ud; men naar man vil se nærmere paa Vædringsforslaget, tror jeg, at denne Uskylbighed vil svinde noget ind. Der er sagt i Vædringsforslaget, at „naar de under deres Tjenestetid to Gange forud have været ansete med Fængselsstraf og atter paaany gjøre sig skyldige til lignende Straf", kan staaende Arrest anvendes, og at under Fælsforhold og Troppefamlinger samt ombord i Krigsskibe paa Togt kan denne Straf bringes i Anvendelse i alle de Tilfælde, hvor der efter Lovens Bestemmelse er fastsat Fængsel i 1ste Grad. Naar et Individ skal kunne idømmes staaende Arrest, efter at han to Gange har været straffet med Fængselsstraf, vil det, efter som Kvarterarrest ogsaa gaar ind under Fængselsstraf, ikke være vanskeligt at komme til dette Punkt. De Herrer, der have været Soldater, ville nemlig vide, at man kan blive idømt Kvarterarrest for en mindre Forseelse, ja ligefrem uskyldigt; jeg kan maaste endog gaa videre og sige, at det for en mindre human Foresat kan være en Spore til saavidt muligt at faae idømt en Soldat to Gange Kvarterstraf, at han derefter kan komme til at anvende den af ham saameget yndebe Straf af staaende Arrest. — Det under Nr. 6 stillede Forslag om, at der istedetfor „Officerer" skal sættes „Befalingsmænd", har i Realiteten ikke nogen Betydning; jeg kan med Hensyn til dette Forslag hen-vise til Betænkningen.

Krigs- og Marineministeren (Saffner) Uvalgets meget ærede Ordfører meddelte nogle Oplysninger om Grunden til den noget sildige Fremkomst af den her til Behandling foreliggende Uvalgsbetænkning. Jeg skal ikke inblade mig paa nogen som helst Undersøgelse af Betydningen af